

РЕШЕНИЕ

№ 168

гр. София, 09.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 17.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **6934** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителен и процесуален кодекс, вр. чл. 144, ал. 2 и чл. 268 от същия кодекс.

Жалбоподателят [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], общ. Р., [улица], чрез С. Р. Х. -управител Съдебен адрес за съобщения:тр. С., 1000, [улица], ет.4, кантора адв.П. Б., обжалва Решение № ПИ-116/07.06.2013г. Директора на ТД на НАП, С..

В жалбата до съда се изтъква, че с оспореният административен акт е оставена „без уважение“ жалбата на дружеството, против Постановление №7700-3375/13.05.1013г. за налагане на предварителна обезпечителна мярка „запор“ на банкова сметка на трето задължено лице, на осн. чл. 202 ал.2 от ДОПК, съставен на осн.чл.200 от ДОПК, за сумата от 473 231.22лв. на търговското дружество.

За да обоснове извода си за незаконосъобразност на акта, жалбоподателят сочи, че в конкретната хипотеза от една страна не съществува изпълнително основание, а от друга -не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК. Това било така, защото според последната цитирана разпоредба на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания.

Счита, че към датата на подаване на жалбата до съда задължението на ЕТ с фирма „Г. П.-К.“, ЕИК [ЕИК], не съществува, тъй като няма влязъл в сила РА. Последното според жалбоподателя прави вземането на НАП спорно, неизискуемо и

неликвидно. На следващо място поддържа, че декларацията, подписана от управителя на [фирма], ЕИК[ЕИК] за възникнали задължения не установява ликвидни и изискуеми такива, към днешна дата. Тя не е направена пред публичния изпълнител, както и искането на последния не е мотивирано. Същата няма правната стойност на признава вземането, за да може да се насочи принудително изпълнение.

Съгласно чл. 230, ал. 2 от ДОПК вземането е ликвидно и изискуемо, само когато бъде признато пред публичния изпълнител или когато е установено с влязло в сила съдебно решение, с нотариално заверен документ или с ценна книга, издадена от третото лице. В настоящата хипотеза няма данни, че ответникът е извършил признание на вземането пред публичния изпълнител, което да прави вземането годно да бъде запорирано по реда и със способите на ДОПК.

Според жалбоподателя наложената обезпечителна мярка, освен, че е незаконосъобразна, но и затруднява изключително много стопанската дейност на дружеството и води до невъзможност да се извършват каквито и да е плащания, ще доведе дружеството до фалит, за чужди задължения по невлязъл в сила акт.

При горните фактически твърдения моли съдът да отмени Решение № ПИ-116/07.06.2013г. на Директора на ТД на НАП, С., с което е оставена „без уважение” жалбата на дружеството да бъде отменено изцяло като незаконосъобразно и неправилно Постановление №7700-3375/13.05.1013г. за налагане на предварителна обезпечителна мярка „запор” на банкова сметка на трето задължено лице, на осн. чл. 202 ал.2 от ДОПК, съставен на осн.чл.200 от ДОПК, за сумата от 473 231.22лв. на търговско дружество [фирма], ЕИК[ЕИК].

Представя писмени бележки от дата 02.01.2014г.

Ответната страна-Директора на ТД на НАП счита жалбата за неоснователна и развива своите съображения по същество на правния спор в писмено становище по делото то дата 02.01.2014г.

Страните претендират сторените по делото съдебни и деловодни разноски, но не представят списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от легитимирано за това дружество, което има правен интерес от стореното оспорване. Решението е връчено на своя адресат на дата 27.06.2013г. , видно от разписката известие по делото, а жалбата до съда, чрез органа издал акта, е подадена в 7 дневния преклузивен срок, а именно на 03.07.2013г. с вх.№ 53-06-4578-2 по описа на ТД на НАП [населено място].

Установява се от оспорения административен акт и приложените по делото писмени доказателства, първоначално с административната преписка до съда и впоследствие изискани от съда, че с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 77-00-3375/ 13.05.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране”, отдел „Управление на дълговете”, на жалбоподателя в качеството си на трето задължено лице спрямо длъжника и едноличен търговец „Г. П.-К.”, ЕИК[ЕИК], е наложена предварителна обезпечителна мярка по чл.200 и сл. от ДОПК.

Видно е от постановлението, че е наложен запор върху вземане на [фирма], което същият има към [фирма], явяващо се трето лице по смисъла на ДОПК, в

размер на 473 231,22 лв. Публичният изпълнител не е посочил в текста на постановлението вида на вземането, няма данни дали е парично или непарично такова, чието стойностно изражение възлиза на сумата, която е запорирана. В постановлението не е уточнено въз основа на какъв акт, същото е признато, дали е признато и кога е признато вземането на третото лице пред публичния изпълнител по пера, стойности и основание за възникването му.

Процесната обезпечителна мярка е предприета, за да бъдат събрани публични задължения на длъжника – ЕТ с фирма „Г. П.-К.“. Същите произтичат от изисканите служебно от съда СД по ЗДДС за данъчен период от м. 11.2011 г. до м. 03.2013 г., Декларации обр. 6 за периода от м. 02.2007 г. до м. 03.2013 г., Данъчна декларация № 140А1897/ 30.04.2008г., данъчна декларация № 1400И0005150/02.05.2011 г., Данъчна декларация № 1400И0009263/01.05.2012 г., Наказателно постановление № 0035847/17.09.2011г., Наказателно постановление № 0035846/17.09.2011 г. и Наказателно постановление № 0035731/31.05.2010 г.

Видно е от текста на акта, че общият размер на публичните задължения на едноличния търговец са 473 231,22 лв., в т.ч. главница - 389 453,80 лв. и лихва - 83 777,42 лв.

С декларация вх. № В-к-5465/10.05.2013 г., подадена пред ТД на НАП [населено място] управителят и представляващ [фирма] - С. Р. Х. е посочила размерът на вземанията, което длъжникът [фирма] има към [фирма] и, че същите произтичат от конкретни фактури.

В жалбата на дружеството срещу ПНОМ изх. № 77-00-3375/13.05.2013 г. се твърди, че „декларацията, с която се признава вземането на едноличния търговец към жалбоподателят не установява ликвидни и изискуеми задължения, както и че към датата на издаване на процесното постановление задължението на длъжника [фирма], произтичащо от ревизионен акт също не е ликвидно и изискуемо, тъй като този акт е отменен от АССГ, а решението е потвърдено и от Върховен административен съд.

За последното обстоятелство съдът е приобщил към доказателствата по делото влязлото в сила Решение № 10460 от 10.07.2013г. по адм. дело № 14707/2012г. на Върховен административен съд, 8 отделение.

Във връзка с така издаденото постановление, на основание чл. 202, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 215, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ДОПК до ТБ [фирма] е било изпратено и запорно съобщение с изх. № 17-00-3381/13.05 2013 г.

От правна страна, съдът намира следното:

Жалбата по делото е процесуално допустима като подадена в срок и от лице с право и интерес от оспорването, подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съда акт по чл. 268, ал. 1 ДОПК и следва да бъде разгледана по същество.

Обжалването решение е издадено от компетентен орган по чл. 266 вр. 267, ал. 1 ДОПК- директора на ТД на НАП. Издадено е в съответната форма. Спазени са процесуалните разпоредби по издаването му и не са допуснати съществени нарушения, обосноваващи основание за незаконосъобразност и обявяване на нищожност.

Съгласно чл. 195, ал. 1 от ДОПК за събирането на публичните вземания може да бъде обезпечено чрез налагане на една или повече обезпечителни мерки, изрично и изчерпателно посочени в чл. 198, ал. 1 от същия кодекс.

Видно е от чл. 198, ал. 1, т. 2 от ДОПК, че налагането на запор върху вземания

на длъжника е една от видовете обезпечителни мерки, предвидени в чл. 198, ал. 1, т. 2 от ДОПК. Запорът върху вземания е обезпечителна мярка, която публичните изпълнители налагат с цел длъжникът да бъде лишен от възможността да се разпореди с вземането. Запорът лишава длъжника от възможността да получи валидно плащане и затова плащането, извършено от третото задължено лице в полза на длъжника след запора е недействителен спрямо взискателя.

Запор обаче следва да се наложи върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, различно от банка се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки. Разпоредбата на чл. 230, ал. 2 от ДОПК дава определение на понятието. „ликвидно или изискуемо вземане” - вземането е ликвидно и изискуемо, когато: бъде признато пред публичният изпълнител; или когато е установено с влязло в сила съдебно решение, с нотариално заверен документ или с ценна книга, издадена от третото лице.

Едно задължение е ликвидно, когато е установено по основание и размер и е изискуемо, когато е настъпил падеж, т.е. е настъпил срок на изпълнение. В конкретния случай признанието от законния представител на жалбоподателя за наличие на ликвидно или изискуемо задължение се съдържа в подадена декларация с вх. № В-к 5463/ 10.05.2013 г., отправена до органи по приходите при ТД на НАП В.. Със същата жалбоподателят, в качеството му на трето задължено лице е декларирало, че към 10.05.13 г. има задължение към фирмата на [фирма] в размер на 703 605.68 лв. Същото произтичало от фактури подробно посочени в процесната декларация. По административната преписка не се установяват факти, които да сочат, че вземането не е ликвидно, т.е. не се установява посоченият размер на задължението да е спорен.

От друга страна налице са публични задължения на [фирма] към държавата, произтичащи от СД по ЗДДС за данъчен период от м. 11.2011 г. до м. 03.2013 г., Декларации обр. 6 за периода от м. 02.2007 г. до м. 03.2013 г., Данъчна декларация № 140А1897/30.04.2008 г., данъчна декларация № 1400И0005150/02.05.2011 г.. Данъчна декларация № 1400И0009263/01.05.2012 г., Наказателно постановление № 0035847/17.09.2011 г., Наказателно постановление № 0035846/17.09.2011 г. и Наказателно постановление № 0035731/31.05.2010 г. в общ размер на 473 231,22 лв.

Твърдението на жалбоподателят, че задължението на [фирма] към държавата, произтичащо от ревизионен акт, който бил отменен с решение на АССГ, е без значение в случая, тъй като посочените в процесния ревизионен акт публични задължения не са включени, респ. не са предмет на обжалваното постановление.

По делото обаче съдът намира, че в мотивите на обжалваното решение не е обсъдена законосъобразността на наложения запор върху банковата сметка на третото лице със запорното съобщение, което следва да се разгледа също като последица от постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Обезпечителните мерки са изрично и изчерпателно посочени в чл. 198, ал. 1 ДОПК, сред които не е предвидено запорът върху вземане от трето лице да се налага и чрез запор на банковите сметки на третото лице, допустимо обезпечение съгласно т. 3 от същата разпоредба е само запор на сметките на длъжника.

Предвидената обезпечителна мярка по чл. 198, ал. 1, т. 2 – „запор на вземане на длъжника” не включва в съдържанието си запор на банкови сметки, чрез тълкуването ѝ. По арг. от чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове, е недопустимо да се извеждат утежняващи за третото лице хипотези.

Съгласно приложимата правна уредба за тази обезпечителна мярка - чл. 202, ал. 2 и 3 от ДОПК, запорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки, което запорно съобщение съгласно чл. 206, ал. 1 от ДОПК има действието по чл. 451, чл. 452 и чл. 453, чл. 459, ал. 1, чл. 508, чл. 509, чл. 512, чл. 513 и чл. 514 от ГПК.

Така съгласно чл. 206, ал. 2 от ДОПК, запорът на вземане на длъжника от трето лице, има спрямо това трето лице правно действие относно следното: - публичния изпълнител има право да получи валидно плащане от третото лице /чл. 507, ал. 2 и чл. 508, ал. 3 от ГПК/; - недействителност на плащането от третото лице на длъжника след запора спрямо взискателя, /чл. 452, ал. 3, изр. 1 от ГПК/; солидарна отговорност за органите на управление на третото лице /чл. 452, ал. 3, изр. 2 от ГПК/; недействителност спрямо взискателя на всички сделки, сключени или извършени след запора между длъжника и третото лице, с които се намалява, погасява вземането или пък третото лице се замества от друг длъжник; запорното съобщение задължава третото лице да съобщи на публичния изпълнител в тридневен срок от запорното съобщение данните по чл. 508, ал. 1 от ГПК.

Следователно, запорът върху вземането от третото лице има за цел да му забрани да плаща на своя кредитор, съответно на търговската банка да изпълни нареждане за това, и съответно вменява в задължение на третото лице да изпълни задължението си вместо към кредитора си, към държавата. При неспазване на посочената забрана, съгласно чл. 206, ал. 2 ДОПК, плащането между страните по облигационното правоотношение може да бъде обявено за недействително спрямо държавата, също на основание чл. 211 ДОПК възниква солидарна отговорност за търговската банка..

Предвид изложеното, запорът върху вземане от трето лице не съставлява самостоятелно основание извън предвидените хипотези по чл. 198, ал. 1 ДОПК за налагане и на запор на банкова сметка на това трето лице.

Допълнително съдът намира и, че Постановлението за налагане на обезпечителни мерки, е материално незаконосъобразно, тъй като по арг. от чл. 202 от ДОПК, публичният изпълнител следва да индивидуализира по основание и размер вземането, което длъжникът има към третото лице, и което вземане се запорира. Простото посочване в случая на вземане в размер на 473 231, 22лв., не сочи на извод нито за конкретния вид, нито за конкретния размер на сумата и падежа ѝ с оглед изискването за ликвидност и изискуемост на парично оцененото вземане.

Предвид изложеното и с оглед цялостната проверка, която съдът извършва по чл. 160, ал. 2 ДОПК, намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, съобразен е с целта на закона, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, актът е съобразен с целта на закона. Не е спазен материалния закон по съображенията, които съдът изложи по-горе, което налага отмяна на оспореното решение.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на осн.чл.161, ал.1 изр.1 от ДОПК на жалбоподателя с следват сторените, поискани и доказани по делото разноси, които в случая са за заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение за един адвокат по делото. Същите възлизат на 50лв. за държавна такса за водене на делото, 400лв. за адв. Възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие/стр.176 от делото/.

Воден от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба от 03.07.2013г. на [фирма], с адрес [населено място], общ. Р., [улица], Решение № ПИ-116/07.06.2013г. на Директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството против Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 77-00-3375 / 13.05.2013 г., по описа на ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Управление на дълговете”.

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 77-00-3375 / 13.05.2013 г., по описа на ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Управление на дълговете”.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП [населено място] на осн.чл. 161, ал.1 изр.1 от ДОПК да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], общ. Р., [улица], чрез С. Р. Х. -управител Съдебен адрес за съобщения:тр. С., 1000, [улица], ет.4, кантора адв.П. Б., разноски в размер на 450лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Препис от Решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: